

YÊU MẾN ĐỨC CHÚA GIÊSU CHỊU ĐÓNG ĐINH

... Năm con lên 5 tuổi, một buổi chiều, con nghe Ba con bảo cả nhà dọn ra biển nghỉ hè. Ngày hôm sau, Mẹ con và chị giúp việc khởi công chuẩn bị hành lý. "Đi biển!" nguyên ý tưởng này đủ gieo vào lòng con trăm ngàn niềm vui! Thiên Thần Bản Mệnh sẽ tháp tùng con. Con biết rõ như thế. Cả gia đình sẽ đi biển, trừ Ba con, vì bận việc nơi trại lính. Nhà sẽ đóng cửa.

Vừa miên man nghĩ đến tất cả những điều ấy, con vừa xếp vào giỏ: con gấu bằng lông và con búp bê. Bỗng chốc, niềm vui biến thành nỗi sầu cay đắng:

- Con gấu sẽ theo con ra biển còn Đức Chúa GIÊSU Chịu-Đóng-Đinh trên Cây Thánh Giá bị bỏ ở nhà, trong cô đơn và tăm tối!

Ý tưởng này khiến con quyết định tức khắc: con sẽ ở lại nhà với Đức Chúa GIÊSU! Nhưng liệu Má con có đồng ý không? Chắc chắn là không! Con liền tự nhủ:

- Hay là, thay vì đem con gấu và con búp bê, mình mang theo Đức Chúa GIÊSU?

Thực ra chị giúp việc cho con cái giỏ là để đựng con gấu và con búp bê, nên con chẳng cần tiết lộ việc con sắp làm. Không ai buộc con! Không chút do dự con đi ngay vào phòng, kéo lê chiếc ghế đến trước tủ rồi leo lên. Con giơ tay lấy Cây Thánh Giá đặt trên đầu tủ. Xong, con cẩn thận lấy áo choàng bọc kín Cây Thánh Giá có Đức Chúa GIÊSU mà con hằng yêu mến.

Bằng cách ấy, Đức Chúa GIÊSU trên Cây Thánh Giá cũng cùng con ra biển.

Suốt cuộc hành trình, con không hề lìa xa cái giỏ của con. Khi ra đến biển, con đặt cái giỏ bên cạnh giường con và giỏ nằm yên đó cho đến hết hè, con mang giỏ trở lại nhà. Cả Mẹ con lẫn chị giúp việc không hề hay biết việc con đã làm trên đây.

Cuối năm đó - 1905 - Ba con bị thuyền chuyển nên cả gia đình con dọn đi nơi khác. Vừa đến nơi, 3 chị em con ghi tên vào trường tiểu học Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm. Trường do các Nữ Tu điều khiển. Nữ Tu Eugenia đưa chúng con vào lớp. Đây là lần thứ nhất trong đời, con trông thấy các Nữ Tu, nên con quan sát từng cử chỉ và lắng nghe từng lời Nữ Tu Eugenia nói. Nhưng điểm lôi cuốn con chú ý nhất chính là Thánh Giá dệt bằng vải đen Nữ Tu mang trước ngực. Thánh Giá không có ảnh Đức Chúa GIÊSU. Bù lại, trên tường có treo Cây Thánh Giá có Đức Chúa GIÊSU Chịu Nạn, lớn bằng người con.

Than ôi, tay chân Đức Chúa GIÊSU bị đóng đinh vào Cây Thánh Giá, và trên ngực Chúa có một vết thương há miệng thật lớn! Nhìn Đức Chúa GIÊSU, con cảm thấy lòng vô cùng đau đớn và con không thể nào cầm được nước mắt!

Một lúc sau đông đảo trẻ nhỏ vào khiến lớp học đầy kín. Dì Eugenia đưa con sang một lớp khác. Nơi đây có một Nữ Tu trẻ ngồi sẵn trên ghế và mang Thánh Giá trước ngực giống Dì Eugenia. Trong lớp này cũng có Cây Thánh Giá Đức Chúa GIÊSU Chịu Nạn treo trên tường, nhưng nhất là, có thêm khung ảnh Thánh Thiên Thần Bản Mệnh thật đẹp. Bà giáo dạy con là Mẹ Rafaela.

Vốn tính nhút nhát, con ngồi im suốt buổi học. Con rất thích lớp học này cũng như thích các cô giáo mà Ba con bảo phải gọi bằng Dì, vì là Nữ Tu.

Chỉ trong một thời gian ngắn, con học thuộc lòng tất cả các Kinh trong đó có kinh cầu cùng Thánh Thiên Thần Bản Mệnh:

- Lạy Thánh Thiên Thần Chúa là đấng hộ thủ con, xin Thánh Thiên Thần soi sáng tâm trí con, gìn giữ trái tim con, nâng đỡ thân xác con và hướng dẫn con, vì con được Tình Yêu Thiên

Quốc giao phó cho ngài. Amen.

Dì Paulina dạy con biết rằng:

- Thánh Thiên Thần của mỗi người chính là Thánh Thiên Thần Bản Mệnh.

Mẹ Rafaela cũng nói cho chúng con nghe về Đức Chúa GIÊSU KITÔ, về linh hồn, về tội lỗi, về thiên đàng và hỏa ngục. Con ghi khắc vào trí nhớ non nớt của con tất cả những gì con đã nghe và học được.

Chứng từ của Chị Maria Antonia (1900-1939), người Brazil, Nữ Phan-Sinh Bác Ái và Đền Tạ.

... Bấy giờ ông Phêrô đứng chung với Nhóm Mười Một lớn tiếng nói với người Do Thái rằng: "Đức GIÊSU Nagiarét là Người đã được THIÊN CHÚA phái đến với anh chị em. Và để chứng thực sứ mệnh của Người, THIÊN CHÚA đã cho Người làm những phép màu, điềm thiêng và dấu lạ giữa anh chị em. Chính anh chị em biết điều đó. Theo kế hoạch THIÊN CHÚA đã định và biết trước, Đức GIÊSU ấy đã bị nộp, và anh chị em đã dùng bàn tay kẻ dữ đóng đinh Người vào thập giá mà giết đi. Nhưng THIÊN CHÚA đã làm cho Người sống lại, giải thoát Người khỏi những đau khổ của cái chết. Vì lẽ cái chết không tài nào khống chế được Người mãi" .. Nghe thế, họ đau đớn trong lòng và hỏi ông Phêrô cùng các Tông Đồ khác: "Thưa các anh, vậy chúng tôi phải làm gì?" Ông Phêrô đáp: "Anh chị em hãy sám hối, và mỗi người hãy chịu phép rửa nhân danh Đức Chúa GIÊSU KITÔ, để được ơn tha tội; và anh chị em sẽ nhận được ân huệ là Chúa Thánh Thần. Thật vậy, đó là điều THIÊN CHÚA đã hứa cho anh chị em, cũng như cho con cháu anh chị em và tất cả những người ở xa, tất cả những người mà Chúa là THIÊN CHÚA chúng ta sẽ kêu gọi" (Sách Công Vụ Tông Đồ 2,22-24/37-39).

(Cecilia Cony, "Je Dois Raconter Ma Vie", Éditions Téqui, 1988, trang 26-31)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt